

Rystejerer ifalder nemlig ubetinget Straf, naar han ikke vedligeholder Fredningsmærkerne i den foreskrevne Stand. Den eneste Udsigt, Rystejerer har til muligvis at blive fri for det af ham selv foranstaltede Forbud, synes at være den i § 6 givne Udgang til efter den der fastsatte Frist at faa det ophevet ved et af ham bekostet nyt Strandshyn. Ved den saaledes foreslaaede Ordning vil der fremkomme det i vor Ret hidtil distnot ganske ukendte Forhold, at et Forbud, som en Mand faar nedlagt udelukkende i sin private Interesse til Beskyttelse for hans Ejendom, i sine Virkninger gaar over til at faa Karakteren af en Tvangsforanstaltning fra det offentlige Side, som han maa bøje sig for og tilmed selv bekoste opretholdt, selv om det viser sig, at den ingen Nytte gør men kun paafører ham Udgifter og Ulejlighed. Særlig støvende bliver dette, naar Forbudet er foranstaltet nedlagt, af Brugeren, og Ejeren efter Brugsforsholdets Ophør skal være underkastet Følgerne af det, uagtet han maaske har ønsket, at det ikke skulde nedlægges.

Efter vor Mening gaar det ikke an saaledes at ordne Spørgsmaalet om Rystfredningen ud fra to modsatte Synspunkter. Et af to, enten er det Rystejerens egen Sag at værges sin Ejendom mod faretruende Foranstaltninger paa Forstranden ved de Retsmidler, Lovgivningen stiller til hans Raadighed, eller ogsaa paahviler der det offentlige en Forpligtelse til at skaffe Rystejerne Fred for deres Ejendomme ved at forbyde saadanne Foranstaltninger paa Søen og sørge for Forbudets Overholdelse, og det er klart, at Ordningen af Rystfredningen maa blive grundforskellig, eftersom det ene eller det andet Synspunkt lægges til Grund.

Der kan formentlig ingen Tvivl være om, at det efter vor Rets Grundfæstninger rettelig bør være Statens Pligt at forhindre saadanne Foretagender paa Søterritoriet, som medføre Skade paa eller Fare for Rystejeendommene.

Følge vor Ret er jo Forholdet det, at Grænsen mellem Rystejernens Ejendom og Søterritoriet dannes af Havstokken, det er det til enhver Tid værende Skel mellem

Land og Vand ved daglig Vandstand, saaledes at Strandbredden o: det Areal, som ligger mellem Havstokken og det opdyrkede Land, hører med til Rystejeendommen, men Forstranden o: det Vandareal, der ligger nærmest Havstokken, hører med til Søterritoriet. Flytter Havstokken sig ud ad ved Tilskyning af Sand, Grus o. desl. udvides derved Rystejerens Ejendom; flytter den sig ind ad paa Grund af Fraskyning, formindskes derved Ejendommen, og Rystejerer har ingen Ejendomsret over det Areal af hans Ejendom, der saaledes er blevet til Søterritorium.

Over Søterritoriet, derunder altsaa ogsaa Forstranden, tilkommer Raadigheden Staten. Bortset fra den ved Loven hjemlede Ret til at have Aalegaard ud for sin Grund, har Rystejerer ingen Raadighed over Forstranden, med mindre han undtagelsesvis maatte kunne paavise særlig Hjemmel dertil. Uden Statens Samtykke maa han navnlig heller ikke inddæmme Dele af Forstranden til Udvidelse af sin Ejendom eller endog blot anlægge Høfder o. desl. ud i Forstranden til Beskyttelse for sin Ejendom.)

Derimod kan Rystejerer i Kraft af sin Ejendomsret forlange, at der lige saa lidt paa Forstranden som paa Naboejendomme paa Landjorden iværksettes noget Foretagende, der medfører Skade paa eller Fare for hans Ejendom. Ligesom Naboejerer ikke maa tillade, at der paa hans Ejendom udgraves Grus, Sand, Mergel o. desl. i en saadan Nærhed af den tilstødende Ejendom, at denne derved trues med at skræbe ud eller de derpaa opførte Bygninger med at falde sammen, og maa bære Ansvar, hvis han tillader det, saaledes kan heller ikke Staten tillade alle og enhver at borttage Sten, Grus o. desl. fra Forstranden og skyde Ansvar fra sig, overladende til Rystejerer at holde sig til dem, der borttage Materialerne, naar de træde hans Ejendom for nær. Har Staten Raadigheden over Forstranden, følger deraf, at den ogsaa er ansvarlig for ikke at tillade noget der, som medfører Skade paa eller Fare for Rystejeendommene.

Der er altsaa i og for sig ikke noget at